

Pesta 13 augustu.

Va eși în fia-care domineca. | Redact. : strad'a palariei nr. 7.

Nr. 31.

Anulu VII, - 1871.

Pretiuu pe anu 10 fl., pentru Romani'a 2 galbeni.

Matilda Pascaly.

Ori câtu de mica ar fi o natiune óre-care, ea nu pierde numai din caus'a acést'a.

Esiste si pentru popórele mai mici unu paladiu sacru : cultur'a natiunala.

Natiunea inarmata cu acestu scutu nu are a se teme de tempestátile secoliloru. Ea va eși victoriósa din ori ce lupta, care ar atacá viéti'a sa natiunala. Paladiulu ei i va aredicá fruntea cu superbia, si i va sustiené memori'a din generatiune in generatiune, pentru totu-de-una...

Noi Romani, rassa latina, isolati de consangeni nostri, incungiuurati din tóte partile de eleminte ostile esistintiei nóstre

natiunale, nici odata nu potemu sê scapâmu din vedere acestu mare adeveru.

Din contra, in totu momentulu trebuie sê

tindemu a-lu generalisá câtu mai multu, sê petrun-da in tóte arteriele corpului natiunalu.

Si acést'a cu atâtu mai vêrtosu acuma, candu deja s'a si ivitu la noi o hidra periculósa, care voiesce sê distruga totu ce avemu natiunalu, care voiesce sê ni stérge cu totulu timbrulu stramosiescu, si sê nimicéscu pentru totu-de-una numele de Romanu.

Funest'a scóla cosmopolita s'a incuibatu si între descendintii acéloru bravi, cari dupa marturirea istoricului stra-

Matilda Pascaly.

bunu si-iubiau mai multu limb'a decâtu viéti'a.

Aderintii acestui principiu frivolu, in orbi'a loru fatala, incepura deja sê intinda unu dantiu infernalu pe mormintele protoparintiloru nostri, insultandu cu infamía cenusi'a loru sacra....

Tablou sfasîatoriu!

Totu Romanulu are detori'a santa a luptá in contra acestoru ffi bastardi, séu celu pacinu a ajutorá pe cei ce si-inchinara viéti'a in serviciulu acestei lupte.

Asemene persóne sunt, intre altele, si acele cari vinu a desvoltá artea romana si a respandí frumseti'a limbei nóstre de pe scena, midiloculu celu mai abilu pentru vulgarisarea ideiloru natiunale.

Amu publicatu deja in fói'a acést'a portretele si biograffele a dóue celebritâti teatrale romane, a dlui Mateiu Millo si Mihaiu Pascaly. Cu ocasiunea presinte venimu sê aducemu tributulu nostru de stima uneia din cele mai eminate artiste romane, cunoscuta atátu dincolo, câtu si dincóce de Carpati.

Dn'a Matilda Pascaly, soc'á dlui Mihaiu Pascaly, ocupa unu locu de frunte in lumea teatrala romana, si mai alesu in comedíele de salonu si-a eluptatu de multu recunoscinti'a critice si a opiniunii publice.

Tali'a-i frumósa si vócea-i simpatica, insocite de unu studiu indelungatu, o innaltiará de multu la rangulu de o adevérata artista.

Totu la ea.

De candu vediutu-te-am, angeru divinu,
Ca o mirésa impodobita,
Ca floriceic'a imbobocita,
Ca stéu'a care luce 'n seninu :

D'atunci regina, stea luminósa,
Odin'a, pacea m'au parasitu,
In alte sfere au ratecitu,
Sê te gasésca a mea frumósa.

Candu auror'a p'unu ceriu seninu,
In carulu dílei mandra pasiesce,
Desceptu in patu-mi ea me gasesce,
Privindu aavea chipu-ti divinu.

Candu sum in casa cu chinulu meu,
Uritu de mórte me incongióra,
Anim'a-mi trista din mine sbóra
Sê-si afle pacea in sinulu teu.

Cu bucuría de ieu in mana
Vr'o carticica ca sê citescu,
In ori-ce frasa te intelnescu,
Cartea mi-cade josu in tierina.

De mergu in campuri sê adunu flori,
In ori-ce flóre vediu a ta facia,
Cum in piraie de demanétia
Copil'a vede doi ochisiori.

Déca in cranguri paserea canta,
Eu credu cá este canteculu teu,
Me ducu indata spre cantulu seu,
Ea cum me vede sbóra, s'aventa.

Candu in capela pe piétr'a rece
Mi-plecu genunchii sê me inchinu,
Bolt'a repeta alu meu suspinu,
Fiori de ghiacia prin vine-mi trece.

Câ-ci vediu nainte-mi chipulu teu linu,
Ori-ce imagini lu-'nfacisíéza
Portandu pe frunto-i o santa radia,
Ca auror'a p'unu ceriu seninu.

De apucu lir'a sê-ti candu de doru,
Córdele sale se rupu mai tóte,
Câ-ci sê-mi aline, nimicu nu póte,
Crud'a dorere si-alu meu amoru.

I. C. Fundescu.

Palatu si coliba.

— Novela. —

(Urmare.)

VI.

Revolutiunea francesá, precum s'a potutu acceptá, a resultatu pretotindenea miscarea popóreloru apesate. — In primavér'a anului 1848 a eruptu revolutiunea si in Transilvani'a; in capital'a tierei in Clusiu la 20 martiu s'a proclamatu uniunea cu Ungari'a; pe paretí erau afisie, in ferestre stindarde tricolóre ale uniunei. Erá o miscare generala a spiriteloru.

Romanii, majoritatea poporatiunii, inca nu luase parte la miscarea acést'a. Nu, câ-ci ei nu erau natiune libera. Nu aveau dreptu a decide despre sórtea si víitoriulu loru, ei numai detoriintie aveau.

Natiunea romana erá saraca; in secolu de

ani nimene nu s'a ingrigitu de sôrtea ei; ea lucrâ numai pe sém'a domniloru. Acù a prinsu a se miscá, a se ingrigí de esistinti'a-si; a-si reluptá libertatea.

Poporulu, iobagimea, ici cóle si mai alesu in comitatulu Dobocei, nu voiá sê faca slujb'a domnésca, se grupá pretotindenea cu furci, cu lanci, si cu cóse in mani, si cerù libertate, cerù drepturi politice. Intre impregiurârile aceste inteliginti'a romana a convocatu o adunare natiunala la Blasiu, in care sê-si formuleze prentensiunile.

In starea acést'a se aflá Transilvani'a candu a sositu Iacobu Valeanu a casa, nu a casa, elu nu avea casa, ... ci numai mormintele stramosiloru sei...

Cu anim'a plina de amoru, cu sperantie sacre a pasítu elu pe pamentulu stramosiescu, de unde s'a departatu ca sclavu si se rentôrse liberu.

S'a grabitu la Laur'a, la incantatóri'a fecióra, sê-i spuna câ-i liberu, sê-i povestésca cele petrecute, si sê-si renoiésca juramentulu... In giurstârile extraordinarie simtîrile sunt mai esagerate, si amorulu e mai ferbinte.

Dn'a Schiffer lu-primì rece. I impedeacă convenirea cu Laur'a.

— Nici odata nu m'asiu poté invoí, dlu meu, — i dîse femei'a ingamfata, — ca sê-mi maritu fét'a dupa unu fiu de iobagiu, si prin urmare convenirea e de prisosu....

Cuvintele aceste ofensara pana la anima pe tinerulu insufletítu.

— Mi-voiu eluptá libertatea politica, si mi voiu eluptá independinti'a animei! — Voiu smulge din ea suvenirea trecutului, voiu dá locu urei in contra prejudetieloru... si resbunârii in contra tiranfei... Numai unu scopu, unu idealu voiu avé de ací inainte, — si-dîse Iacobu insufletítu, unu idealu: libertatea! Voiu a fi omu, precum m'a creatu Domnedieu... Voiu a-mi edificá templulu fericirii pe ruinele prejudetieloru rasipite... Pana a nu ajunge la tînt'a acést'a, mi-voiu esilá din anima amorulu. Eu nu mai cunosc compatiuire, si nu mai scíu ce e indurarea!...

— Domn'á ta, — continuá elu cu vóce nalta, — si cei din cast'a dtale credu, câ iobagiulu nu are anima? E bine, o sê vedeti, câ are!

Si elu se departá fara a dîce remasu bunu!

Cu anim'a tulburata, cu sufletulu amaritu pasít elu pe scen'a evenimenteloru incurcate. Luá parte la adunarea din Blasiu in 15 maiu,

unde tienù vorbiri insufletítorie catra poporu. In campulu libertâti cu atátia multi jurá si elu. Dinsulu asistá in dóue ronduri la renvia-rea libertâti: in 24 fauru la Parisu, si in 15 maiu pe campulu libertâti la Blasiu.

VII.

Intr'un'a din dfilele ultime a lui maiu Iacobu se preamlá in gradin'a contelui X. Adalbertu.

Erá o dî suava; sórele caldu, ceriulu seninu si aerulu móle. Natur'a erá incantatória. ... érb'a inverdiea, mugurii pomiloru se spicau, arborii infrundiau. Paserile, acesti cantareti ai naturei, zborau de pe unu pomu pe altulu, de pe crénga pe crénga, cantandu voiosu. Unii pomi erau infloriti si respandeau unu amirosu placutu.

Iacobu amblá de-a alungulu pe carâri, se parea câ nu-lu delectéza natur'a. A amblatu giuru in pregiuru pe totu loculu. Multe dfile frumóse a petrecutu elu aici, si totu-si acuma, candu recugetá la ele, se infiorá ca si candu prin aceea ar fi comisu vr'o crima....

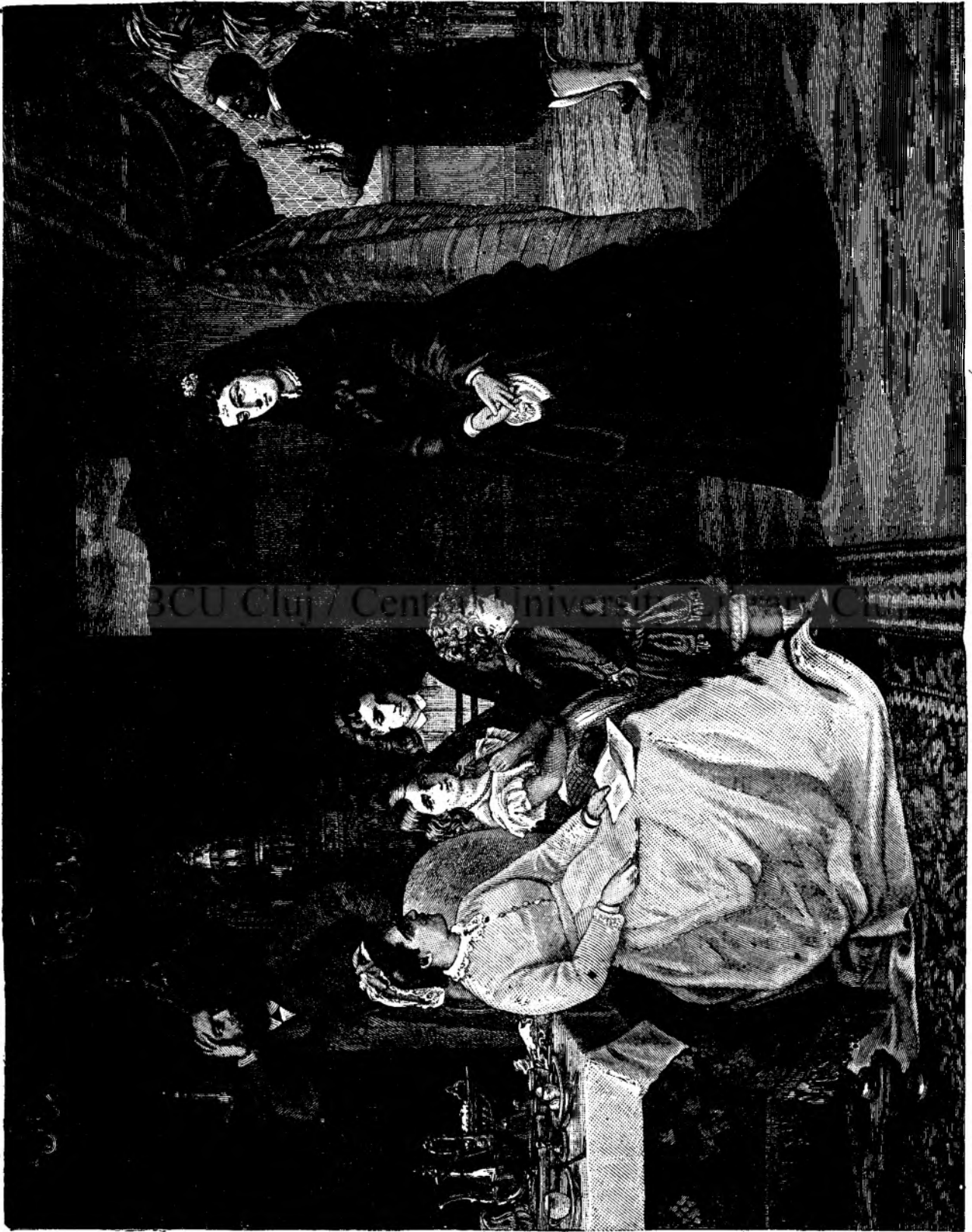
Ajungêndu in cararea principala, se asiediá pe o canapea de glía, câ-ci se ostên de amblatulu multu. Inaintea lui erá unu pomu infloritu; florile se schimbau in colori albe, rosie si vióre.

Iacobu se uitá la pomu si meditá:

— Omulu e asemenea unui pomu tineru si nobilitatu prin oltuire. Poterile fisice i-se desvólta dupa legile naturei, insusîrile intelectuale i-se desvólta prin sciintia, adeca prin oltuire.

„Omulu cresce, ajunge epoc'a tineretiei, in anima i se nascu doruri, in minte planuri si in caracteru fortie... Acést'a e cea mai frumósa epoca a vietii... da, câ-ci e primavér'a... Sperantie sacre, ilusiuni sublime si doruri voluptóse i indulcescu viéti'a... i promitu unu vítoriu si mai placutu. Aceste sunt florile animei. Éta si pomulu e incarcatu de flori, dar preste câte-va dfile, preste o septemana florile voru cadé, si din máile acele de flori frumóse, câte póme voru fi? — Nici a diecea parte. Cele mai multe flori pica, le rapesce ventulu... le inghitiesce pamentulu si se nimicescu.

„Asié sôrte au si sperantiele omului tineru; câte se realiséza din acele? Pucine, de totu pucine... Candu elu pasiesce in epoc'a barbatfei, ilusiunile sboru, visurile disparu... Din máile de flori, sperantie, asié pucine póme i remanu! ... Ah, de ce e asié scurta epoc'a acést'a? de ce nu-i primavér'a eterna?...

Guvernanta noua.

Principele de Alençon.

Principele de Aumale.

Principele Joinville.
Contele de Paris.

Contele Chambord.
Principele de Montpensier.

Principele Napoleon.
Principele de Nemours.

Napoleon III.
Principele de Chartres.

— Domn'ă ta  ra-si melancolisezi, dle Valeanu, de ce esti totu tristu? — lu-intimpină o v ce son ra.

Din napoia i st  cont s'ă Alice.

— Natur'ă acuma renv a, — continu  ea, — e vesela, ni promite placeri, sperantie. Dta inca trebue s  ffi vioiu, s  nutresci sperantie pentru v itoriu, si s  uiti trecutul.

— Da, cont sa; am uitatu trecutul, si acuma meditez despre v itoriu, despre destin. . .

— Si credu c  in meditatiuni ti-ai statoritu unu v itoriu ferice?

— Nu ferice, nobila cont sa; — ci sublimu. . . gloriosu. Eu voiu a-mi eliber  natiunea subjugata, a ni cascig  drepturile cari competu unei natiuni libere. S u voiu pot  realiz  scopulu sublimu, s u voiu mori cu gloria in lupt'ă desperata!

— Si candu vei fi la scopu, candu vei realiz  visurile dtale, cugeti, c  nu vei mai av  nici unu doru? Nu crede! Nu trebue s  uiti de anima, ea inca are unu scopu sublimu, unu destin finalu, — amorulu — si fericirea!

— Amorulu l'am esilatu din anim'ă mea; — intrerupse Iacobu pe cont s'ă.

— Asi  dara ai uitatu pe Laur'ă?

— Ah, pe Laur'ă! — da, trebue s  o uitu. Dar s  nu vorbimu despre aceste, cont sa, s  mergemu in castelu, credu c  a sositu contele. Trebue s -mi ieu remasu bunu de la nobil'ă-ti familia.

— E bine, dle Valeanu, s  mergemu! Numai un'ă te rogu: uita-ti trecutul si adu-ti a minte de cei ce te iubescu! . . .

Vorbele aceste a contesei au fostu pronunciate cu at t'ă caldura, cu at t'ă iubire, inc tu l'ă miscatu pe Iacobu. Elu nu pot , nu sci  ce s  respunda? prinse man'ă alba a contesei si o sarut  cu modestia. C te cugete, c te simt ri erau in interiorulu lui!

Dar, ce simt re  r  in anim'ă contesei? — Ea nutri  unu amoru ascunsu; iubi  fara a sper  ca s  fia iubita. De este ce-va grozavu, ce-va torturatoriu pentru o anima tinera: e amorulu fara sperantia.

Contes'ă Alice asi  iubi  pe Iacobu Valeanu.

VIII.

S r'ă membrii familiei aristocrate siedeau la olalta intr'unu salonu mare si pomposu. Intre ei  r  si institorulu Iacobu Valeanu. Ei se consultau despre refugiu, aice nu se mai aflau in sigurantia. Iobagii se miscau, si amenintiau, pe domni. . .

Famili'ă const  din cinci membrii, Iacobu Valeanu  r  alu siesele.

Contes'ă betrana siedea intr'unu bratiariu, contele, barbatulu ei, se preaml  de alungulu salonului cu impacientia. Contii tineri, unulu de 26 ani, celalaltu de 20, conversau la olalta; contes'ă Alice st  in cotitur'ă ferestrei, candu caut  afara in n ptea lina, candu la cei din laintru. Iacobu Valeanu siede pe unu scaunu vis- -vis cu contes'ă betrana, si parea a fi in-grigitu.

— Trebue s  mergemu, s  fugimu de aici, — d se contele betranu, — nu suntemu in sigurantia nici chiar paza deman tia.

— Da, — adausera feciorii contelui ambii deodata, — vomu merge la Clusiu. Dv stre ve veti asiedia acolo,  r noi ne vomu inrol  de voluntari.

— E bine, f rte bine, — aprob  betranulu, continuandu-si  ra preamblarea.

Iacobu Valeanu totu tacea.

— Si domn'ă ta ce vei face? — intreb  contele pe Valeanu oprindu-se inaintea lui.

— Eu sum inrolatu deja, — i response acest'ă seriosu.

— Inrolatu! — esclamara toti cu mirare. . .

— Cum. . . si de candu? — lu-intreb  contele cu nerabdare.

— Eu m'am inrolatu voluntariu alu libert tii inca adi- rna la Parisu, am juratu sub stindardulu libert tii, frati tii si egalit tii; acestu juramentu l'am repet tu acum in Blasiu pe campulu libert tii! — response dinsulu cu demnitate.

— Ce felu, domn'ă ta conspiri cu neamicii patriei, cari voiescu a ni rap averea si drepturile!? — i d se contele maniosu.

— Nu voimu a rap  drepturile altora, ci numai a ni recastig  a le n stre. Nu suntemu neamici ai patriei, c -ci  a si n ue ni e mama, de si in trecutu ni-a fostu vitr ga. . .

— Toti sunt neamici aceia, cari voiescu a nimic  constitutiunea tierei prin resc la. Noi avem drepturi istorice, cari nu se potu sterge asi usioru, — intrerupse contele pe Valeanu, care intre discursulu acest'ă s'ă scolaru de pe scaunu si statea cu manile inclestare pe peptu.

— Aveti drepturi istorice, dle conte, — response Valeanu, — cascigate cu forti'ă, cu viclenia, si cu dejosirea altora. Drepturile aceste dat za de c ti-va secli, le sustieneti cu forti'ă si prin rob a poporului; a n stre drepturi, cari le ceremu adi, dat za de la crearea omului, de la inceputulu lumei. Domnedieu a creatu pe omu

dupa chipulu seu, l'a inzestratu cu voia libera. Acest'a e unu dreptu naturalu nealienabilu, si legile, drepturile dvóstre istorice au subjugatu voi'a libera a omului, l'a dejositu pana la dobitocu, lu-tieniu in intunerecu... i-a legatu picioarele in catene, sê nu se póta miscá, in gura i-a pusu calusiu, sê nu póta strigá la ceriu. Intru atât'a ati dejositu omulu... si in omu ati batjocoritu pe Domnedieu.

— Noi, — continuá Iacobu dupa o scurta pauza, — nu voimu sê luâmu drepturile altora, — dar pretindemu libertatea nóstra. Déca drepturile dvóstre istorice sunt incompatibile cu libertatea altora, e dovéda, câ ele nu sunt juste, trebuie sterse. Sê nu ne provocâmu la istoria, ci la dreptate, conte! Si atunci te vei convinge si dta, câ nu suntemu neamici ai patriei. Déca o amu iubitu, ne-amu lipitu de ea in robía, in libertate vomu iubi-o si mai ferbinte... vomu iubi-o cu unu amoru santu, cu o iubire fanatică!... Redatî-ni drepturile rapite. . eliberati-ni mosíele stramosiesci... si noi vomu fi cetatieni pacinici... vomu fi patrioti buni! Lasa-ti sê potemu fi si noi, ce ni-a creatu Domnedieu: ómeni liberi... Sê scimu, câ si noi avemu patria, sê scimu, câ vetrele stramosiesci sunt ale nóstre... Atunci — atunci vomu aperi' patri'a, mam'a comuna, in contra ori si ce dusmanu, vomu aperi'o cu bratie de feru, cu anima de leu si cu putere gigantica! Ne vomu sacrificá viéti'a, sangele pentru ea! Si noi pentru tóte aceste nu ceremu decâtu numai egalitate, sant'a dreptate!...

Elocinti'a cu care dinsulu pronunciá aceste cuvinte suprinse pe toti cei de fatia. Contele betranu deveni furiosu, si continuá preambalarea cu pasi repedi si grei, si-muscá buzele in manía si si-increti' fruntea. Elu facea parte din partitulu conservativiloru, cari se tinueau mortisiiu de drepturile reginóse. Cuvintele tinerului lu-atinsera de totu neplacutu.

— Si dta cugeti, câ noi vomu renunciá la drepturile nóstre in favorulu dvóstre? — díse contele cu unu tonu afundu, continuandu-si preamablarea. Nu, si dícu câ nu... mai bine sê piéra... sê periti cu totii! — strigá contele maniosu oprindu-se inaintea lui Valeanu.

— Déca nu veti renunciá, — respunse Valeanu resolutu, — ve vomu silí! Noi cu totu pretiulu voimu si pretindemu egalitatea, dreptatea, séu de nu, apoi ai dreptu dle conte câ vomu perí... vomu perí cu totii in lupta...

(Va urmá.)

Alesandru Onaciu.

Doine si hore poporale.

— Din comitatulu Aradului in Ungari'a. —

VII.

Maiica, anima de pétra,
Vin' la mine câte-odata,
Vedi strainii cum me póta?!
Candu ei cina toti la mésa,
Eu suspinu pe sub ferésta,
Candu ei cina toti la focu,
Eu suspinu totu intr'unu locu;
Mergu in casa sê-mi taiu pita,
Nime nu-mi dice nimica,
Esu afara cam mereu,
Lacremile-mi curgu períu,
Luai cârp'a sê le stergu,
Dar ele mai tare mergu.

VIII.

Mandr'a mea de asta-véra
Se rogá s'o iubescu éra,
Dar eu nu-su firu de secara,
Sê me 'ntorcu a dóu'a óra,
Nici nu sum firu de ovesu,
Sê iubescu ce-odata lasu!

IX.

Frundia verde, maracine,
Câte glasuri sunt pe lume,
Nu-i glasu ca si-alu cucului,
Candu e vremea plugului,
Ba mai este si alu merlei,
Totu pe vremea secerii.

X.

Nevésta de la Brasieu,
Bata-te barbatulu teu!
— Bata-lu, bata-lu Domnedieu,
Câ me uscu de dorulu teu!

XI.

Marita-te, mandr'a mea,
Marita-te, nu siedé,
Nu trage nadejdeá mea,
Câ nadejdeá de la mine
E ca ghiati'a de subtíre,
Te sui pe ea, nu te tiene,
Ci te lasa de rusíne.

XII.

Lelitia, arunca-te,
De la mâ-ta fura-te,
Si dá pace junciloru,
Buze moi fecioriloru,
Lasa juncii cu lupii,
Si te ia cu voinicii,
Câ sunt mai dulci buzele
Decátu tómn'a nucile,
Câ nucile-su vermenóse,
Dar buzele-su sanetóse.

Culese de

Paulu Draga.

S A L O N U

Unu remasiagu.

Im Traum sah ich ein Männchen, klein und putzig,
Das ging auf Stelzen, Schritte ellenweit,
Trug weisse Wäsche und ein feines Kleid,
Inwendig aber war es grob und schmutzig,
Inwendig war es jämmerlich, nichtsnutzig . . .

Heine, Traumbilder, 4.

La 3 juniu, in agiunulu mării serbări naționale în onórea lui Tudoru Vladimirescu, mai mulți amici se intruniseră sér'a la mine, dintre cari mi-aducă a minte pe dd. Alesandru Lupascu, Dr. Vladescu, Gregoriu Tocilescu, T. Radulescu, N. Popoviciu și Scurtescu.

În acelu momentu mi se adusesă numărulu „Convorbiloru Literare“, în care d. Titu-Liviu Maiorescu, batendu-si jocu de Barnutiu, de Sincai, de Cichindelu, de Cipariu, de Sionu, de Bolintinenu, de tóte sommitățile cugetării romane, și mai alesu de poeti, celebrăza cu emfaza asié numit'a *Nóva Directia*, inaugurata — risum teneatis! — de dd. Bodnarescu, Eminescu, Iacobi Negruzzi și *tutti quanti*.

Pentru a aretá, câtu de ridicole sunt tóte criticele în bine și în reu ale dlui Titu-Liviu Maiorescu, eu propusei atunci unu remasiagu, afirmandu cu deplin'a certitudine, că nu este nici o gallimatia pe fati'a pamentului, în prosa séu în versuri, pe care „Convorbirile Literare“ sê nu se grabésca a primí în sinulu loru, cu singur'a conditiune esentiala, ca sê nu cuprindia nimicu *romanesco*.

Dreptu próta lui condeiulu și improvisái pe locu urmatóri'a frivolitate rimata :

Eu si Ea

(Din Gablitz.)

Ca o lira fara sunetu,
Ca unu fulgeru fara tunetu,
Ca unu riu fara murmuru,
Ca o pasere tacuta,
Ca o casa, ce stá mnta
Si pustia impreginru.

Astu-feliu sum si eu, vai mie,
Forma fara melodía,
Puru spectacolu far' ideí,
De candu dins'a nu-i sub sóre
Si poterea-mi cantatória
A peritu cu mórtea ei.

M. I. Elias.

Observati bine, că de la cea-de 'ntăiu și pana la ultim'a litera totulu este vagu, absurdu, rece, mistificatu, fara crieri și fara anima, o adunatura de silabe sonóre.

Titlulu *Eu si Ea* — ne face a ride din capulu locului.

Gablitz este unu poetu, care n'a esistatu nicairi și nici odata: inventandu acestu sunetu nemțiescu, eu avui în vedere predilectiunea „Convorbiloru Literare“ pentru totu ce se aduce de pe la Berlinu.

Subscrierea *M. I. Elias* este unu nume evreescu, croitu într'adinsu pentru a magulí simpatiele și aspiratiunile israelite ale dlui Titu-Liviu Maiorescu.

Primulu versu: *Ca o lira fara sunetu* — este totu ce póte fi mai comicu prin ecuvocitatea de a desemná totu asié de bine o harpa, ca și o moneta turca falsa.

Cele cinci versuri de la începutu, debutandu fiecare prin câte unu mare *Ca*, forméza o superlativa *cafonía*.

Apoi unu *fulgeru fara tunetu*, o forma fara melodía, o *potere cantatória*, totu vorbe în ventu fara nici unu întielesu!

În fine, unu *vai mie* erá necessariu pentru a completá timbrulu sinagogicu alu acestei bufonade.

A dóu'a dí o tramisei prin posta la „Convorbirile Literare.“

Am castigatu remasiagulu.

Erá de ajunsu o *fantasmagoria evreo-nemțiesca*, unu *Gablitz* în capu, unu *Elias* în códa și unu *insirate-margarite* la midilocu, dar nici o ideia, nici o simțire, nici o inspiratiune romanésca, pentru ca „Eu si Ea“ sê placa dlui Titu-Liviu Maiorescu.

Din data dupa întórcerea-i din București, unde devenise atâtu de celebru prin sfásierea scólei naționale de pe tribun'a parlamentului, dumnélui a și admisu cu fericire galimat'i'a în „Convorbirile Literare“ din 15 iuliu.

Me credu acumu detoru a divulgá remasiagulu, rogandu tóte diarierele romane de a-i dá o publicitate câtu de intinsa, fiindu cea mai solida mesura despre seriozitatea de criticismu a dlui Titu-Liviu Maiorescu și cea mai generósa resbunare pentru acei scriitori romani, filosofi, istorici, filologi, beletristi, pe cari batu-jocurescu mereu „Convorbirile Literare.“

Mie-unuia mi-pare bine, că de câte ori voiu vré sê fiu poetu pentru d. Titu-Liviu Maiorescu, nu-mi trebue decâtu sê subscriu evreesce și sê dîcu că am *trudusu din nemțiesce*.

Eca-ve *Nóva Directia!!!...*

Hasdeu.

Postscriptu. Pentru ca totu-si sê consolu câtu de pucinu pe d. Titu-Liviu Maiorescu, m'am silitu a alege și a pune în fruntea acestui articolulu o devisa a nume dintr'unu poetu — Némțiu și Evreu totu-d'odata.

CE E NOU?

⊙ (*Lotería pentru scopu romanesco*.) Prin emisulu ministeriului de finanție de la 22 decemvre 1870, s'a concesu Societății pentru cultur'a și literatur'a romana în Bucovina facerea unei loterii de efecte în folosulu fondului ei și mai alesu pentru spriginirea studintiloru zelosi pe la universitătii. Acésta loteria se compune din dóue-dieci și cinci de mii (25,000) de sortiuri avendu dreptu castiguri cinci sute (500) de efecte séu loturi, dintre cari unele în valóre fórte considerabila. Pretiulu unui sortiu de la acésta loteria este defíptu la cinci-dieci (50) de cruceri v. a. Sortirea se va face în publicu într'a 18/30 decemvre 1871 în Cernauti în localitătile Societătii în presinti'a unui comisariu cesarogegescu. List'a loturiloru sortite se va publicá îndata ;

ér impartirea castigurilor va incepe cu 15 zile dupa sortire si se va face de catre comitetulu Societății. — Efectele loteriei se voru espune spre vederea publicului in localitățile Societății cu o luna inainte de sortire. Loturile castigate, cari nu se voru reclama pana intr'a 1 mart. 1872, voru remane in folosulu fondului Societății.

*(*Din Bucovina*) primiramu reportulu comitetulu Societății pentru cultur'a si literatur'a romana din Bucovina, despre trebile si lucrările sale in an. 1870. Din acestu reportu aflămu, că din cartea dlui I. Vorobchieviciu „Manualu de armonia musicala“, au trecut deja multe exemplarie; manuscriptulu „Modele caligrafice pentru școlele publice si private“ de Ionu Litviniuc nu s'a potutu tipari din lips'a speselor; dlu I. Drogli a compusu unu „Elementariu romanu“ pentru școlele din țera; dlu C. Matiasieviciu in intelegere cu dlu I. Sbera a compusu „Gramatic'a limbii germane“; fōi'a Societății in anul 1872 va aparé era-si; dlu Iancu Popoviciu a creatu o fundatiune de 2000 fl. pentru ajutorarea tinerimei. In biblioteca se afla 1497 de opuri in 133 de tomuri, 579 fasciōre si 24 de tabele si mape. Starea financiara a Societății se compune din 12,950 fl. in obligatiuni. Fundatiunea Pumnuleana are 5600 fl. in bonuri publice si 589 fl. 49 cr. in numerariu.

*(*Stefanu celu Mare si dlu T. L. Maiorescu et comp.*) Se scie si din fōi'a noastră, că comitetulu centralu din Viena a publicatu concursu pentru o cuventare festiva, ce se va tiené in acea marétiã ocașiune, anuciandu totu-odata, că o comisiune de trei literati recunoscuti va decide, care din cuventările concursuale sê se admita pentru numita serbare. Acuma aflămu din diuariulu „Semenatoriulu“ (nr. 27,) că comitetulu centralu a si alesu comisiunea esaminatoriã in persōnele dloru Titu L. Maiorescu, Iacobu Negruzzi si cutare Vasile Pogoru. Noi nu potemu sê credemu acésta scire, pentru că nu potemu presupune despre comitetulu din Viena, carele facu initiativ'a la acésta frumoșã serbare natiunala, ca acuma aprōpe la realizare insu-si sê vina a profanã memori'a lui Stefanu celu Mare.

*(*Dlu B. P. Hasdeu*) — precum aflămu — a descoperitu câte-va documente pré pretiōse in bibliotec'a museului d'aice. Invetiatii magiari, dnii Wenzel, Hunfalvy si Toldy au primitu pe istoriculu nostru cu cea mai cordiala afabilitate. Dlu Hasdeu se va rentōrce la Bucuresci in zilele aceste.

*(*Esemplu demnu de imitatu.*) Dlu Gav. Iliesiu, proprietariu in Clusiu, prin o scrisōre a sa catre comitetulu Asociatiunii transilvane, s'a declarat a contribui in terminu de unu anu la fondulu academiiei romane de drepturi 1000 fl. in obl. urb. trans. Onōre lui!

‡ (*O nenorocire mare*) s'a intemplat la 13 julu la satulu Criciova in Banatu. Sēr'a pe la optu ore se incepū o vijelia infricosiata cu grindina mai mare decâtu oulu de gaina; acésta vijelia durã vr'o diece minute, derimã la vr'o 30 de case si coperisiurile mai multoru edificii, o multime de arbori si totu feliulu de pomi, causandu astu-felu pagube enorme.

△ (*Statistic'a instructiunii publice in Romania in 1870—71.*) Romania numera in momintele de facia: 407 de școle rurale primarie, 1743 școle rurale ordinare cu 2093 de invetatori, 48 invetatoarese, si cercetate de 51,604 prunci si 3800 fetitii; 120 de școle primarie urbane, pentru prunci si fetitii, cu 391 invetia-

tori, 243 invetatoarese si sunt frecuentate de 19,634 prunci si 7613 fetitii; 3 școle centrale cu internate pentru fetitii si trei internate, totu pentru fetitii, cu 25 profesori, 16 invetatoarese si 450 de eleve, dintre cari 189 cu stipendie; 2 școle de comerciū cu 17 profesori si 187 elevi; 2 școle industriale, sustienute de comunitati, cu 4 profesori si 49 elevi; 1 școla centrala pentru prunci in Bolgradu, cu 15 profesori si 175 de elevi; 15 gimnasie cu 86 profesori si 979 elevi; 6 licee cu 92 profesori si 1487 elevi, dintre cari 268 sunt stipendiatii; 8 seminarie cu 91 de profesori si 1563 elevi, dintre cari 699 cu stipendie; 1 școla veterinaria si pentru farmaceutica cu 11 profesori si 125 de elevi, dintre cari 65 sunt stipendiatii; 2 facultati juridice (in Bucuresci si Iassi) cu 17 profesori si 210 ascultatori; 2 facultati pentru sciintiele universale cu 15 profesori si 55 ascultatori, dintre cari 18 cu stipendie; 2 facultati pentru literatura cu 12 profesori si 62 de elevi, dintre cari 26 sunt stipendiatii; 1 facultate de medicina cu 10 profesori si 160 ascultatori, dintre cari 6 cu stipendie; 2 școle pentru artele frumoșe cu 11 profesori si 57 elevi, intre cari 6 stipendisti; 2 școle musicale cu 16 profesori si 181 de elevi, intre cari 62 sunt fetitii. Intre școlele aici insirate cele mai multe se sustienu pe spesele statului, ér unele pe spesele comunitatiloru. Afara de aceste școle statulu romanu sustiene inca 6 școle in Macedoni'a si Epiru si 1 școla in Silistri'a. Școlele acestea din urma numera 3—400 de elevi. Statulu romanu mai sustiene apoi 30 de stipendisti in institutul macedono-romanu.

× (*Dlu At. Cimponeriu,*) fostu jude suplentu la tabl'a regéșca din Pesta, fu numitu totu acolo jude ordinariu.

‡ (*Conte nou.*) Ministrulu comunu de finantie, Melchioru Lónyay, fu numitu zilele trecute conte. Acuma si dsa pōte cantã cu poetulu romanu: „Ce mai democratulu sum eu!“

= (*Averea unui cersitoriu.*) Intr'unu satu din Austria a repausatu zilele trecute unu cersitoriu, a caruia avere s'a constatatu in obiectele urmatōrie: 2000 carti de rogatiune, 300 metanii, 150 cruci, 2000 icōne sante si 200 de bâte, cari tōte s'au vendutu la licitatiune.

= (*Imperatés'a Charlotta.*) de presinte a ajunsu in ultim'a crisa a morbului ei. De trei septomani se lupta in agoni'a cea mai estrema, slabitiunea corpului a luat dimensiuni mari si une-ori câte trei zile zace amorfita, candu nu i se pōte da nici unu nutrementu. Starea spirituala e si mai deplorabila.

⊙ (*Adunarea Asociatiunii transilvane*) la Fagarasiu s'a tienutu cu multu entusiasmu, de si in presintia unui publicu mai micu decâtu in anii ultimi. Adunarea si-esprimã condolenti'a a supra mōrtei lui Aldulianu. Reportulu corespundintelui nostru sosindu chiar in momentulu, candu fōi'a ni erã deja sub presa, lu-vomu publicã in nrulu venitoriu.

Literaturã si arte.

(„Domnii'a Arnautului.*“) Sub acestu titlu a aparutu la Bucuresci, in o eleganta brosiura, o novela istorica de dlu Alesandru Petriceicu-Hasdeu, acestu mentoru alu Romanismului in Besarabi'a ruséșca. Amu cetitu cu multa placere acésta dragalasia opera,

plina de spirit și frumuseți poetice, scrisă într-o limbă curată-românească, care poate să servească drept model pentru jurnaliștii noștri. Pe paginile prime ale broșurii se află portretul și biografia autorului, ambele reproduse din „Panteonul Român.”

* * * (*Primă societate teatrală română ambulanta de diletanți*.) Din Turdă, cu datul 2 august, primul următorilor sîr: „Dl. Alesandrescu și soția sa dn'a Margareta Alesandrescu, artiști din București, formându din mai mulți studenți români din Cluj și o societate teatrală ambulanta de diletanți, în 30 iulie și-a început cu succes neașteptat reprezentările în Turdă. De aici în 5 l. c. vor merge către Abrud și prin alte părți locuite de Români. Suntem conștienți, că pe unde va trece această jună societate, va fi primită în toate părțile cu cea mai bună primire.” Noi din parte-ni salutăm cu plăcere ideea dlui Alesandrescu, și dorim ca societatea să compună sub modestul nume de „diletanți” să nu se descompună, ci să continue cu zelul început, să putem avea și noi cu timpul o permanentă societate teatrală!

* * * (*Dl. Pascaly la Nasău*) a dat patru reprezentări, și a nume în 19 iulie s'au jucat piesele: „Nevestă trebuie să-și urmeze barbatul”, comedia franceză în un act, tradusă de Pascaly, — „Copilă română”, monolog în versuri, de Iosif Vulcanu, declamat în costum bănățean de dn'a Matilda Pascaly, — și „Primăria fără voce”, comedia originală. — În 20 iulie „Patria și domnitoriu”, drama națională în trei acte de Pascaly. — În 22 iulie: „Fiică poporului”, comedia în 2 acte, tradusă de Pascaly, și „Femeile cari plâng”, comedia în un act, tradusă asemenea de Pascaly. — În 23 iulie „Tieranul din timpul lui Tudor”, comedia-dramă națională istorică de Pascaly. — Teatrul totu-de-una fu plin. Venitul curat fu 653 fl. 50 cr. La 24 iulie se dete un banchet în onoarea societății teatrale. În 25 iulie trupă teatrală merge la Gherla.

* * * (*Dl. Pascaly la Gherla*) a aranjat două reprezentări. Era scris despre aceste seri corespunzătorul ziarului ungureș „Erdély”, în nr. 23: „După ce societatea teatrală a lui Homokai se duse de la noi la Desiu, câte-va zile ținem pauză, ca apoi să ne putem bucura de o rară plăcere artistică. A nume directorul teatrului de la București, dl. M. Pascaly, cu societatea sa bine compusă, trecîndu prin orașul nostru, aranjă două reprezentări teatrale în redut. Primă reprezentare se ține la 26 iulie, jucîndu-se două comedii mici: „Pecatele barbatilor”, în 2 acte de Pascaly, — și „Femeile cari plâng”, în un act, tradusă de Pascaly. Ambele comedii au fost foarte petrecătoare. Directorul, dl. M. Pascaly posedă o elegantă talia teatrală, e un artist rutinat, pe scurt publicul a împințit cu recunoștință deplină jocul său artistic. Dn'a Pascaly e o artistă impunătoare și respectabilă, joacă cu concepție eminentă și cu multă eleganță. — A două seară se reprezintă cu un succes strălucit dramă istorică în trei acte, intitulată „Patria și domnitoriu”, de M. Pascaly. Atît cursul regulat al reprezentărilor, cît și costumele pompoase înalțară splendid efectul piesei. Eroul seî înse dl. Pascaly, care la jucat rolul paharnicului Gheciu cu o concepție de maestru, — dn'a Pascaly în rolul Dragnei, fiică lui voda, asemenea fu escelentă, apoi și prin splendidele sale costume naționale făcî mare impresie. Mai

esclă și dl. Christescu tu talia sa de erou și prin organul său sonor. Publicul, adunat într-un număr foarte mare, s'a departat indultit, — și noi multămul dlui Pascaly, că a procurat orașului nostru aceste seri de o rară și plăcută plăcere artistică.”

* * * (*Dl. Pascaly în Arad*) va aranjă să se reprezintă teatrale, și a nume în zilele 12, 13, 15, 16, 17, și 19 aug. c. n. Chiar acuma aflăm, că sambătă în 12 august se vor joacă următorile piese: „Pecatele barbatilor”, comedia în două acte de M. Pascaly, — „Copilă română”, monolog în versuri de Iosif Vulcanu, — și „Femeile cari plâng”, comedia franceză. — În a două seară, duminică la 13 august, se va joacă dramă „Patria și domnitoriu” de M. Pascaly.

‡ (*Afacerea Stroussberg*) este titlul broșurii ce va apăre zilele aceste de sub tipar în limba română, edită de Teodor Balsan la București. Această broșură este ilustrată cu detaliile cele mai autentice și cele mai interesante date de cifre, cari interesă pe toți cetățenii români. Afară de aceste ea va fi completată prin nouă fașă a concesiunii și rezolvarea ce a datu cameră acestei importante chestiuni, pentru a carei exactitate vor fi reproduse cu fidelitate trei sîndintze întregi, în cari și-a datu cameră hotărîrea sa. Prețului unui exemplar va fi anunțat la timpul său.

Din strainetate.

* * * (*Unu casu înfloritoriu*) s'a întimplat zilele trecute în Versailles. Unu amoiat de la drumul de feră avea o copilă frumoasă, această merge într-o zi a vedea pe o amică a ei. Pe cale de odată se apropiă de ea un june, și cu un cutit o strapunse de trei ori. Nenorocită făta mori numai decît. Asasinul fu prins la moment. Dinsul e unu pictor, cu numele Guy. La interogatoriu elu răspunse: „Am iubit mult pe această fecioră, și aflîndu că i face curte altui, în animă mea se aprinse focul gelosiei, și o omorî.” E de însemnat, că dinsul nici odată n'a vorbitu cu făta. Cîndu lu-închisera, numai atît a favoru și-eră să pōta îmbrățișă cadavrul amantei sale.

‡ (*Forturile Metzului*) se reparăza nențat. În toate zilele lucra la ele câte două mîi de germani.

‡ (*Jules Favre*) ministrul de externe alu republicii franceze și-a datu dimisiunea, în locul lui fu numit Remusat.

— (*Aperatoriul lui Rochefort*) are numeroase întrebări cu clientul său. Cu totul contrariu de cele ce au dîș celelalte jurnale, Rochefort e foarte liniștit și sănătatea sa e în bună stare. În fia ce zile elu petrece ca la două ore în curtea închisurii sale și restul timpului lu-petrece scriînd. De câte-va zile elu a obținut și voia de a-și procură jurnale, ceea ce i se refuzase mai înainte. Ascăpta cu credință să fie judecat și nu arăta nici o neliniște.

— (*Preotii în costum civil*.) Din Roma se scrie, că vicariul general de acolo, prin o circulară publicată mai de curînd, permite preoților ca să poarte musteți scurte și favorite. Hainele preoțesci numai înainte de mișcă-di sunt obligați a le purta, era după mișcă-di se pot îmbrăca după plac.

△ (*Espusetiune de pisici.*) In zilele prossime va avé locu in Londonu o espusetiune de pisici, alu carei resultatu splendidu este asigurat. Tóte esemplariile diferiteloru rase de pisici, cari se voru espune aici la vederea publicului, sunt de o frumsetie alesa; 160 de colivie contienú modelele cele mai rare si mai alese ale acestei familii. Sunt mai antâiu pisice selbatice diferite din Scoti'a, altele din Beluru, din Asi'a turcésca, din Angor'a, Aleppo si Constantinopolo. Tóte esceleza prin varietatea formeloru si prin elegántia speciala. Se afla apoi pisice care din Tibetu, o pisica din Siamu, carea straluce in colorile cele mai frumóse si mai alose. Lady Lubbock inca a datu spre espusetiune o pisica de ras'a bisamica, cu peru de metasa lungu si albu si cu ochi aurii. Acestu esemplariu se va numerá de buna séma intre clonodiile espusetiunii. Afara de acestea se voru mai espune inca diferite raritáti de pisice, cari nu s'au mai vedutu in Europ'a; d. e. pisice fara de códa, pisice de tóte colorile, etc. Tóte pisicele de pe pamentu voru fi represintate: pisice tigrine, pisice de gradina, sboratórie si pisice in miniatura din Chin'a. Espusetiunea va durá numai o singura dí.

× (*Politi'a*) din Parisu aflase cá pe timpulu comunalistiloru o multíme de case nobile se despoiasera de pretióse. Deci facú a se publicá in coltiurile stradeloru, cá in cutare strade si cutare case se cumpera aur, argintu etc. si se platescu cu bani gat'a. Furi netemandu-se de curse si venira cu o multíme de lucruri furate, si astu-feliu organele politiei, cum veniá vre-unulu din cei cu degete lungi, puneá man'a pe elu.

Feliurite.

** (*Gubernant'a noua.*) Ilustratiunea nóstra de pe pagin'a 364 represinta unu momentu fórt dramaticu. Éta pe scurtu sujetulu. Erá odata unde-va unu domnu fórt bogatu si superbu, care avea o unica fiica. Ea erá frumósa, culta, inse mosteni de la parintele seu ideile aristocratice. Totu acolo siedea si o familia saraca, acésta asemenea avea o féta onesta si diligenta. Coalalta despretuiá pe acésta din urma. Trecura cáti-va ani, si intr'aceea féta saraca se maritá, facéndu — precum se díce — o parthia buna. Domnisiór'a cea bogata inse remase totu féta in peru, cá-ci nimene nu cutediá a se apropiá de superbi'a ei. Dar unu incidentu infricosiatu stramutá intr'unu momentu rolurile. Domnulu bogatu si-perdú intr'o dí la bursa tóta averea; elu se impuscá, lasandu pe fic'a sa asié dícéndu pe strade. Serman'a copila nu mai sciea ce s'ea faca? Dar de odata, zari intr'unu diariu unu anuciú, prin care o familia si-cautá o gubernanta pentru trei fetitie. Lips'a franse superbi'a ei, si merse numai decátu la famili'a aceea. Ea intrá, dar ce mare fu mirarea ei, candu vediu, cá dóm'n'a casei e chiar aceea, pe care odinióra, ca pe féta saraca, o despretuiá. In ilustratiunea de fatia penelulu pictorului genialu a eternisatu chiar momentulu, in care domnisiór'a odinióra superba si bogata, apare inaintea amiceii sale despretuite, si cu anim'a si superbi'a franta i implóra graci'a ei.

** (*Pretendintii de tronul ai Franciei.*) Serman'a Francia! Nu fu de ajunsu, cá ostirile intrunite germane au ingenunchiat'o; nu fu de ajunsu, cá resbelulu civilu i-a devastatu cele mai pretióse monuminte isto-

rice, — ei mai trebui s'ea vina o lovitura a supra ei: pretendintii de tronul! Numerulu lor se urca la diece. Ilustratiunea de pe pagin'a 365 a numerului presinte infatísieza portretele toturora. Intre acestia ex-imperatul Napoleon si fiulu seu „Lulu“ sunt inca in viu'a memoria a cetitoriloru nostri. — Conte Chambord e espresiunea cea mai pronunziata a legitimistiloru din timpulu presinte. Dinsulu e din famili'a Bourbon; e ruditu si cu cas'a habsburgiana. — Principele de Aumale e din famili'a Orleans, alu doile fiu alu lui Ludovicu Filipu. Posede o capacitate frumósa. — Conte de Paris, din famili'a Orleans, pare a fi omu liberalu. Odata erá prietenu bunu cu Louis Blanc. — Principele Joinville e primulu fiu a lui Ludovicu Filipu. — Principele de Nemours si fiulu seu principele de Alençon traiescu in linisce. — Principele Chartres, fratele contelui de Paris, a servitu si in resbelulu decursu, sub pseudonimulu de Robert Lefort, eluptandu-si crucea legiunii de onóre. — Principele de Montpensier, fiulu lui Ludovicu Filipu, e renumitu pentru aceea, cá dinsulu si-pretinde si tronulu spaniolu.

× (*Reminiscentie despre Napoleonu I.*) In maiu a. c. s'au implinitu cinci-dieci de ani de la mórtea marelui Napoleonu pe insul'a St. Elen'a. Nu este neinteresantu a urmari in diurnalistic'a de pe acelu timpu impresiunea, ce vestea despre acestu importantu evenimentu o a produsu a supra Europei, precum si intervalele de timpu, in cari sciea a ajunsu pe la diferitele curti europene. Napoleonu I, a moritu in 5 maiu, la 6 óre si 10 minute sér'a. Reporturile oficiale s'au tramisu in diu'a urmatoria prin oficierulu de infanteria, care in diu'a de 5 maiu a fostu in serviciulu lui Napoleonu. Nai'a, care aducea acésta scire, a sositu in Londonu la 4 juliu, demaneti'a. In Vien'a a ajunsu scir-a abié in 13 juliu, ceea ce se vede din una corespondintia din Vien'a, dtto 14 juliu 1821, catra diariulu „Allg. Ztg.“, in carea se díce: „Ieri s'a latitu aici in publicu vestea despre mórtea lui Napoleonu. Acésta veste a sositu mai antâiu prin o stafeta din Parisu catra banchieriulu judanu de aici, Rothschild.“ Va s'ea díca, a trebuitu unu timpu de dóue lune si mai bine, pentru ca sciea despre mórtea lui Napoleonu I s'ea ajunga in Vien'a, unde traia inca uniculu fiu alu m arelui imperatu, ducele de Reichstadt.

△ (*Date statistice despre foile din Americ'a.*) Dupa cum scrie „American Newspapers directory for 1871“ la inceputulu anului curinte a aparutu in statele unite americane 6056 diuarie diferite, la cari adaugéndu-se 353 diuarie, ce aparu in Canad'a si 29 ce aparu in coloniile anglese, resulta unu numeru de 6438 diuarie; dintre cari 637 sunt foi de dí, 118 aparu de 3-ori la septemana, 129 de dóue ori, 4624 odata la septemana; 121 de dóue ori la luna, 715 odata la luna, 14 odata in dóue lune si in urma 26 la unu patriariu de anu. Diurnalele celea mai multe aparu in statulu New-York, carele cu o poporatiune de 4½ milióne are 894 de foi. In cetatea New-York insa-si se redigéza 361 foi periodice. Fiindu vórba despre numerulu foiloru din Americ'a, credemu cá nu va fi fara interesu a impartesi unele date si despre numerulu diuarielor, ce aparu in capitalele mai mari a le Europei, si a nume in Londr'a aparu aprópe la 800, in Parisu au aparutu sub decursulu resbelului 700, in Berlinu, au aparutu in an. 1867, 137, ér in Vien'a aparura, in 1870, 205 diuarie.

Glume si nu pré.

Unu Avesalomu femeiescu, care inse nu patiesce ca celu din istori'a biblica, fiindu câ peru-i acatiatu de arbore, e cumperatu de la frisoru.

Patru professiuni se disputau pentru folosulu ce aducu ele omenimii, asié:

Preotulu dîcea: Eu me rogu lui Domnedieu pentru toti.

Soldatul: Eu, versandu-mi sangele, aperu pe toti.

Plugariulu: Eu, lucrandu pamentulu, nutrescu pe toti.

Judecatoriulu: Eu ve manancu pe toti.

Unu preotu predicá odata in septeman'a patimemeloru in biseric'a la satu.

Pe candu elu dîcea, câ pe Isus l'au prinsu in biseric'a masliniloru, o baba strigá:

— Ce felu! Totu aci l'au prinsu si in anulu trecutu! Ce mai cauta si estu-timpu in gradin'a aceea?

Unu orbu, unu surdu si unu golanu caletoriau dimpreuna.

Trecêndu prin o padure, surdulu dîse:

— Nu scú ce audiu, sê nu fia nesce hoti?

Golanulu adause:

— Indata ne voru desbracă pe toti!

Orbulu incheiá:

— Ce are sê fia, o sê vedemu!

— Eu nu dorescu nimica —

— Nimica!

— Decátu —

— Decátu?

— O casa cu dóue etagiuri.

— Ah!

Gâcitura de siacu

de Dumitru Machi.

s'a	se	vescu,	gra-	mo-	ce	si	re,
gert-	cu	ne-	cei	Chiaru	bi.	ri-	pen-
In-	mó-	vi-	escu,	e-	Gro-	Tó-	du-
ce	se	In	zes-	e-	lu-	tru	re
fai-	mentu	tiu-	ternu	I.	N'a	pa	te'n
ne	tre-	cu	va	mór-	tié-	me	re
pa	Ca-ci	Vié-	na-	pe	cu	te	ra
ti'a	tiu-	astu	rendu	é-	Si	locu	trecu

Se póte deslegá dupa saritululu calului.

Deslegarea gâciturei numerice din nr. 28:

Am avutu odinióra

Unu altariu multu adoratu,

La ce jun'a-mi animióra

Pietosu a cugetatu;

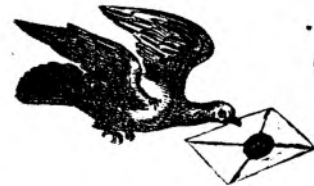
Si altariulu meu santitu

Tu ai fostu, angeru iubit!

Iosifu Vulcanu.

Deslegarea buna primiramu de la dómnele si domnisiórele: Catarina Olariu, Sofia Popovicu, Paulina Pelle, Maria Tobiasiu, Anastasia Leonovicu, Etelca Ungureanu, si de la dlu Ioanu Boeriu.

Post'a Redactiunii.

Dsiórei E. M. Tóte ni-au sositu cu subscrierea dtale. Asié dara nu scimu cine póte sê fia?

Pomi. Cele tramise voru urmá câtu de curendu. Dorinti'a se va satisface in primululu modelu de lucruri femeiesci. Enigm'a si pentru noi e o nedescifrabila — enigma.

Lancremi. Insciintieza-ne cari numeri ti-lipsescu? ca sê-i potemu suplini pana ce mai avemu.

Dragsna. Tablourile pentru toti cei ce se abonara la ele se voru espedá in lun'a lui augustu. Ast'a spre sciinti'a toturora!

Suplementu „Cavalerii Noptii“, tomulu IV, col'a XVIII.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.